

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

26 ianuarie 2023^{*i}

„Trimitere preliminară – Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal – Directiva (UE) 2016/680 – Articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c) – Principii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal – Limitarea scopurilor – Reducere la minimum a datelor – Articolul 6 litera (a) – Distincție clară între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane – Articolul 8 – Legalitatea prelucrării – Articolul 10 – Transpunere – Prelucrare a datelor biometrice și a datelor genetice – Noțiunea de «prelucrare autorizată de dreptul intern» – Noțiunea de «necesitate strictă» – Putere de apreciere – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolele 7, 8, 47, 48 și 52 – Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă – Presupunerea de nevinovăție – Restricție – Săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu – Persoane inculpate – Colectare de date fotografice și dactiloscopice în scopul înregistrării lor și prelevarea unui eșantion biologic pentru stabilirea unui profil ADN – Procedură de executare coercitivă a colectării – Caracterul sistematic al colectării”

În cauza C-205/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), prin decizia din 31 martie 2021, primită de Curte la 31 martie 2021, în procedura penală împotriva lui

V.S.

cu participarea:

Ministerstvo na vatreshnite raboti, Glavna direktsia za borba s organiziranata prestapnost,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, domnii D. Gratsias (raportor), M. Ilešič, I. Jarukaitis și Z. Csehi, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: bulgara.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul bulgar, de M. Georgieva și T. Mitova, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul francez, de R. Bénard, A.-L. Desjonquères, D. Dubois și T. Stéhelin, în calitate de agenți;
  - pentru Comisia Europeană, de H. Kranenborg, M. Wasmeier și I. Zaloguin, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 iunie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 4 alineatul (1) literele (a) și (c), a articolului 6 litera (a) și a articolelor 8 și 10 din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO 2016, L 119, p. 89), precum și a articolelor 3, 8, 48 și 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva lui V.S., care, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, a refuzat colectarea de către poliție a datelor sale biometrice și genetice, în scopul înregistrării lor.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

RGPD

- 3 Considerentul (19) al Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”) prevede:

„Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice și al prevenirii acestora, precum și libera circulație a acestor date face obiectul unui act juridic specific al Uniunii [Europene]. Prin urmare, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice activităților de prelucrare în aceste scopuri. [...]”

4 Articolul 2 din RGPD, intitulat „Domeniul de aplicare material”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezentul regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.

(2) Prezentul regulament nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

(a) în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii;

[...]

(d) de către autoritățile competente în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării sancțiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice și al prevenirii acestora.”

5 Articolul 9 din RGPD, intitulat „Prelucrarea de categorii speciale de date cu caracter personal”, prevede la alineatele (1), (2) și (4):

„(1) Se interzice prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:

(a) persoana vizată și-a dat consimțământul explicit pentru prelucrarea acestor date cu caracter personal pentru unul sau mai multe scopuri specifice, [...]

(b) prelucrarea este necesară în scopul îndeplinirii obligațiilor și al exercitării unor drepturi specifice ale operatorului sau ale persoanei vizate în domeniul ocupării forței de muncă și al securității sociale și protecției sociale, [...];

(c) prelucrarea este necesară pentru protejarea intereselor vitale ale persoanei vizate sau ale unei alte persoane fizice, [...]

(d) prelucrarea este efectuată în cadrul activităților lor legitime și cu garanții adecvate de către o fundație, o asociație sau orice alt organism fără scop lucrativ și cu specific politic, filozofic, religios sau sindical, [...]

(e) prelucrarea se referă la date cu caracter personal care sunt făcute publice în mod manifest de către persoana vizată;

(f) prelucrarea este necesară pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță sau ori de câte ori instanțele acționează în exercițiul funcției lor judiciare;

- (g) prelucrarea este necesară din motive de interes public major, în baza dreptului Uniunii sau a dreptului intern, care este proporțional cu obiectivul urmărit, respectă esența dreptului la protecția datelor și prevede măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate;
- (h) prelucrarea este necesară în scopuri legate de medicina preventivă sau a muncii, de evaluarea capacității de muncă a angajatului, de stabilirea unui diagnostic medical, de furnizarea de asistență medicală sau socială sau a unui tratament medical sau de gestionarea sistemelor și serviciilor de sănătate sau de asistență socială [...]
- (i) prelucrarea este necesară din motive de interes public în domeniul sănătății publice, cum ar fi protecția împotriva amenințărilor transfrontaliere grave la adresa sănătății sau asigurarea de standarde ridicate de calitate și siguranță a asistenței medicale și a medicamentelor sau a dispozitivelor medicale, în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, care prevede măsuri adecvate și specifice pentru protejarea drepturilor și libertăților persoanei vizate, în special a secretului profesional; sau
- (j) prelucrarea este necesară în scopuri de arhivare în interes public, în scopuri de cercetare științifică sau istorică ori în scopuri statistice [...]

[...]

(4) Statele membre pot menține sau introduce condiții suplimentare, inclusiv restricții, în ceea ce privește prelucrarea de date genetice, date biometrice sau date privind sănătatea.”

Directiva 2016/680

6 Considerentele (9)-(12), (14), (26), (27), (31) și (37) ale Directivei 2016/680 enunță:

- „(9) [...] [RGPD] stabilește normele generale pentru protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și garantarea liberei circulații a acestor date în cadrul Uniunii.
- (10) În Declarația nr. 21 cu privire la protecția datelor cu caracter personal în domeniul cooperării judiciare în materie penală și al cooperării polițienești, anexată la actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, conferința a recunoscut că s-ar putea dovedi necesare norme specifice privind protecția datelor cu caracter personal și libera circulație a datelor cu caracter personal în domeniul cooperării judiciare în materie penală și al cooperării polițienești în temeiul articolului 16 [TFUE], având în vedere natura specifică a acestor domenii.
- (11) Prin urmare, domeniile menționate ar trebui să fie reglementate printr-o directivă care să stabilească norme specifice privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora, cu respectarea naturii speciale a activităților în cauză. [...]

(12) Activitățile desfășurate de poliție sau de alte autorități de aplicare a legii, inclusiv activitățile polițienești desfășurate fără a cunoaște dinainte dacă un incident constituie o infracțiune, se concentrează în principal asupra prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor. [...] statele membre pot încredința autorităților competente alte sarcini care nu sunt neapărat îndeplinite în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora, astfel încât prelucrarea datelor cu caracter personal în aceste alte scopuri, în măsura în care se circumscriu domeniului de aplicare al dreptului Uniunii, intră sub incidența [RGPD].

[...]

(14) Având în vedere că prezenta directivă nu ar trebui să se aplice prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii, activitățile privind securitatea națională, activitățile agențiilor sau ale unităților specializate pe probleme de securitate națională și prelucrarea datelor cu caracter personal de către statele membre atunci când acestea desfășoară activități circumscrise domeniului de aplicare al titlului V capitolul 2 din Tratatul [UE] nu ar trebui să fie considerate activități care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentei directive.

[...]

(26) [...] Datele cu caracter personal ar trebui să fie adecvate și relevante pentru scopurile în care sunt prelucrate. În special, ar trebui să se asigure faptul că datele cu caracter personal colectate nu sunt excesive și că nu sunt stocate mai mult timp decât este necesar pentru îndeplinirea scopului în care sunt prelucrate. Datele cu caracter personal ar trebui prelucrate doar în cazul în care scopul prelucrării nu poate fi îndeplinit, în mod rezonabil, prin alte mijloace. [...]

(27) Pentru prevenirea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor, autoritățile competente trebuie să prelucreze datele cu caracter personal colectate în contextul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni dincolo de acest context pentru a înțelege mai bine activitățile infracționale și pentru a face legături între diferitele infracțiuni detectate.

[...]

(31) Prelucrarea datelor cu caracter personal în domeniul cooperării judiciare în materie penală și al cooperării polițienești presupune prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la diferite categorii de persoane. Prin urmare, ar trebui să se facă o distincție clară, după caz și în măsura posibilului, între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane vizate, cum ar fi suspectii, persoanele condamnate pentru comiterea unei infracțiuni, victimele și alte părți, cum ar fi martorii, persoanele care dețin informații sau contacte relevante și complicii suspectilor și ai infractorilor condamnați. Acest lucru nu ar trebui să împiedice aplicarea dreptului la prezumția de nevinovăție, astfel cum este garantat de cartă și de [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950], după cum a fost interpretat de jurisprudența Curții de Justiție și, respectiv, a Curții Europene a Drepturilor Omului.

[...]

(37) Datele cu caracter personal care sunt, prin natura lor, deosebit de sensibile în ceea ce privește drepturile și libertățile fundamentale necesită o protecție specifică, deoarece contextul prelucrării acestora ar putea genera riscuri considerabile la adresa drepturilor și libertăților fundamentale. [...]"

7 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiect și obiective”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezenta directivă stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora.

(2) În conformitate cu prezenta directivă, statele membre:

(a) protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, în special dreptul acestora la protecția datelor cu caracter personal; [...]

(b) se asigură că schimbul de date cu caracter personal de către autoritățile competente în cadrul Uniunii, în cazul în care schimbul respectiv de informații este impus de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, nu este limitat sau interzis din motive legate de protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.”

8 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatele (1) și (3):

„(1) Prezenta directivă se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1).

[...]

(3) Prezenta directivă nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

(a) în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii;

[...]"

9 Potrivit articolului 3 din aceeași directivă:

„În sensul prezentei directive:

1. «date cu caracter personal» înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă («persoana vizată»); o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale;

2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[...]

7. «autoritate competentă» înseamnă:

(a) orice autoritate publică competentă în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor sau de executare a pedepselor, inclusiv în materie de protejare împotriva amenințărilor la adresa securității publice și de prevenire a acestora;
[...]

[...]

12. «date genetice» înseamnă datele cu caracter personal referitoare la caracteristicile genetice moștenite sau dobândite ale unei persoane fizice care oferă informații unice privind fiziologia sau sănătatea respectivei persoane fizice, astfel cum rezultă în special în urma unei analize a unei mostre de material biologic recoltate de la acea persoană fizică;

13. «date biometrice» înseamnă date cu caracter personal care rezultă în urma unor tehnici de prelucrare specifice, referitoare la caracteristicile fizice, fiziologice sau comportamentale ale unei persoane fizice, care permit sau confirmă identificarea unică a respectivei persoane fizice, cum ar fi imaginile faciale sau datele dactiloscopice;

[...]”

10 Articolul 4 din Directiva 2016/680, intitulat „Principii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre garantează că datele cu caracter personal:

(a) sunt prelucrate în mod legal și echitabil;

(b) sunt colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri;

(c) să fie adecvate, relevante și neexcesive în ceea ce privește scopurile în care sunt prelucrate;

[...]”

- 11 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Distincția între diferite categorii de persoane vizate”, prevede:

„Statele membre garantează că, după caz și în măsura posibilului, operatorul face distincție clară între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane vizate, precum:

- (a) persoane în privința cărora există motive serioase să se creadă că au săvârșit sau că urmează să săvârșească o infracțiune;
  - (b) persoane condamnate pentru comiterea unei infracțiuni;
  - (c) victime ale unei infracțiuni sau persoane în privința cărora, în baza anumitor fapte, există motive să se creadă că persoanele respective ar putea fi victimele unei infracțiuni și
  - (d) alte părți care au legătură cu infracțiunea, ca de exemplu persoane care ar putea fi chemate să depună mărturie în cadrul anchetelor legate de infracțiuni sau în cadrul procedurilor penale ulterioare sau persoane care pot oferi informații cu privire la infracțiuni sau persoane care sunt în legătură sau asociate cu persoanele menționate la literele (a) și (b).”
- 12 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede:

„(1) Statele membre garantează legalitatea prelucrării numai dacă și în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) și că aceasta se întemeiază pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern.

(2) Dreptul intern care reglementează prelucrarea care intră sub incidența prezentei directive precizează cel puțin obiectivele prelucrării, datele cu caracter personal care urmează să fie prelucrate și scopurile prelucrării.”

- 13 Articolul 9 din aceeași directivă, intitulat „Condiții specifice de prelucrare”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Datele cu caracter personal colectate de autoritățile competente în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) nu se prelucrează în alte scopuri decât cele stabilite la articolul 1 alineatul (1), cu excepția cazurilor în care o astfel de prelucrare este autorizată în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern. În cazurile în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în alte scopuri, prelucrării respective i se aplică [RGPD], cu excepția cazului în care prelucrarea este efectuată în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii.

(2) În cazul în care autoritățile competente sunt împuternicite prin dreptul intern să îndeplinească alte atribuții decât cele aferente scopurilor stabilite la articolul 1 alineatul (1), pentru prelucrarea în astfel de scopuri se aplică [RGPD] [...], cu excepția cazului în care prelucrarea este efectuată în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii.”

- 14 Potrivit articolului 10 din Directiva 2016/680:

„Prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice, afilierea sindicală, prelucrarea datelor genetice, prelucrarea datelor biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice sau

prelucrarea datelor privind sănătatea sau a datelor privind viața sexuală și orientarea sexuală a unei persoane fizice este autorizată numai atunci când este strict necesară și sub rezerva unor garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate și numai atunci când:

- (a) este autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern;
  - (b) este necesară pentru a proteja interesele vitale ale persoanei vizate sau ale unei alte persoane fizice sau
  - (c) prelucrarea respectivă se referă la date care sunt făcute publice în mod manifest de persoana vizată.”
- 15 Articolul 52 din această directivă, intitulat „Dreptul de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere”, prevede la alineatul (1):
- „Fără a aduce atingere oricăror alte căi de atac administrative sau judiciare, statele membre garantează oricărei persoane vizate dreptul de a depune o plângere la o singură autoritate de supraveghere, în cazul în care persoana vizată consideră că prelucrarea datelor cu caracter personal care o vizează încalcă dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.”
- 16 Articolul 53 din directiva menționată, intitulat „Dreptul la o cale de atac judiciară eficientă împotriva unei autorități de supraveghere”, prevede la alineatul (1):
- „Fără a aduce atingere oricăror alte căi de atac administrative sau extrajudiciare, statele membre dispun că o persoană fizică sau juridică are dreptul de a exercita o cale de atac judiciară eficientă împotriva unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic a unei autorități de supraveghere care o vizează.”
- 17 Potrivit articolului 54 din aceeași directivă, intitulat „Dreptul la o cale de atac judiciară eficientă împotriva unui operator sau a unei persoane împuternicite de către operator”:
- „Fără a aduce atingere vreunei căi de atac administrative sau extrajudiciare disponibile, inclusiv dreptului de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere în conformitate cu articolul 52, statele membre garantează persoanei vizate dreptul la exercitarea unei căi de atac judiciare eficiente în cazul în care aceasta consideră că, prin prelucrarea datelor sale cu caracter personal cu nerespectarea dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, au fost încălcate drepturile care îi revin în conformitate cu dispozițiile respective.”
- 18 Articolul 63 din Directiva 2016/680, intitulat „Transpunerea”, prevede la alineatele (1) și (4):
- „(1) Statele membre adoptă și publică, până la 6 mai 2018, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. [...]
- Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
- [...]
- (4) Statele membre comunică Comisiei [Europene] textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.”

Dreptul bulgar

NK

- 19 În temeiul articolului 11 alineatul 2 din Nakazatelen kodeks (Codul penal), în versiunea aplicabilă în cauza principală (denumit în continuare „NK”), infracțiunile sunt săvârșite cu intenție atunci când autorul este conștient de natura actului său, atunci când producerea rezultatului infracțiunii a fost dorită de acesta sau atunci când a permis producerea acestuia. Marea majoritate a infracțiunilor prevăzute de NK sunt săvârșite cu intenție.
- 20 Conform articolului 255 din NK, „persoana care evită stabilirea sau plata datoriilor fiscale în quantum mare” prin modalitățile indicate în mod explicit în lege se pedepsește cu închisoarea de la un an la șase ani și cu amendă de până la 2 000 de leva bulgărești (BGN) (aproximativ 1 000 de euro).
- 21 În conformitate cu dispozițiile coroborate ale articolului 321 alineatele 2 și 3 și ale articolului 94 punctul 20 din NK, persoana care participă la un grup infracțional organizat constituit în scopul obținerii de foloase pentru săvârșirea de infracțiuni pentru care este prevăzută o pedeapsă cu „închisoarea” mai mare de trei ani se pedepsește cu „închisoare” de la trei la zece ani. Se precizează de asemenea că această infracțiune este săvârșită cu intenție și că acțiunea penală se pune în mișcare potrivit normelor de drept comun.

NPK

- 22 Articolul 46 alineatul 1 și articolul 80 din Nakazatelno-protsesualen kodeks (Codul de procedură penală), în versiunea aplicabilă în cauza principală (denumit în continuare „NPK”), prevăd că acțiunea penală se pune în mișcare fie din oficiu, și anume că acuzarea este inițiată de procuror, fie la inițiativa părții civile. Pentru aproape toate infracțiunile prevăzute de NK acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu.
- 23 În temeiul articolului 219 alineatul 1 din NPK, „atunci când sunt cumulate suficiente elemente de probă în legătură cu faptul că o anumită persoană este vinovată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu”, față de persoana respectivă se pune în mișcare acțiunea penală și este informată cu privire la aceasta. Ea poate face obiectul diverselor măsuri de constrângere procedurală, având în același timp posibilitatea de a se apăra, oferind explicații sau prezentând elemente de probă.

ZZLD

- 24 În temeiul articolului 51 din zakon za zashtita na lichnite danni (Legea privind protecția datelor cu caracter personal) (DV nr. 1 din 4 ianuarie 2002, denumită în continuare „ZZLD”), prelucrarea datelor genetice și a datelor biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice nu este autorizată decât în caz de necesitate absolută, dacă drepturile și libertățile persoanei vizate sunt garantate în mod adecvat și dacă a fost prevăzut de dreptul Uniunii sau de dreptul bulgar. Dacă această prelucrare nu este prevăzută de dreptul Uniunii sau de dreptul bulgar, trebuie să fie implicate interese vitale pentru a o autoriza sau datele trebuie să fi fost făcute publice de către persoana vizată.

ZMVR

- 25 În temeiul articolului 6 din zakon sa Ministerstvo na vatreshnite raboti (Legea privind Ministerul de Interne) (DV nr. 53 din 27 iunie 2014, denumită în continuare „ZMVR”), Ministerul de Interne desfășoară anumite activități principale, printre care o activitate de investigare operațională și de supraveghere, activități de anchetă referitoare la infracțiuni și o activitate de informare.
- 26 În temeiul articolului 18 alineatul 1 din ZMVR, activitatea de informare constă în colectarea, prelucrarea, clasificarea, arhivarea și utilizarea informațiilor. În temeiul articolului 20 alineatul 1 din această lege, activitatea de informare se bazează pe informații care sunt reproduse sau care sunt supuse reproducerii pe suporturi de înregistrare, elaborate de autoritățile Ministerului de Interne.
- 27 Articolul 25 alineatul 1 din ZMVR abilitază Ministerul de Interne să prelucreze date cu caracter personal în scopul desfășurării activităților sale. Ținând seama de articolul 6 din ZMVR, rezultă că Ministerul de Interne prelucrează datele cu caracter personal în vederea efectuării activităților sale principale, și anume activitatea sa de investigare operațională, de supraveghere și de anchetă privind infracțiunile.
- 28 Articolul 25 alineatul 3 din ZMVR prevede că prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează în temeiul acestei legi, în conformitate cu RGPD și cu ZZLD.
- 29 În temeiul articolului 25a alineatul 1 din ZMVR, prelucrarea de date cu caracter personal care conțin date genetice și date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice este permisă numai în condițiile prevăzute la articolul 9 din RGPD sau la articolul 51 din ZZLD.
- 30 Conform articolului 27 din ZMVR, datele înregistrate de poliție în temeiul articolului 68 din această lege sunt utilizate numai în cadrul apărării securității naționale, combaterii criminalității și menținerii ordinii publice.
- 31 Articolul 68 din ZMVR are următorul cuprins:
- „(1) Autoritățile de poliție efectuează o înregistrare polițienească a persoanelor care sunt acuzate de săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu. [...]
- (2) Înregistrarea polițienească este o categorie de prelucrare a datelor cu caracter personal ale persoanelor menționate la alineatul (1), care se efectuează în condițiile prezentei legi.
- (3) În scopul înregistrării polițienești, autoritățile de poliție:
- 1) colectează datele personale prevăzute la articolul 18 din [zakon za balgarskite lichni dokumenti (Legea privind documentele de identitate bulgare)];
  - 2) prelevă amprente digitale ale persoanelor și le fotografiază;
  - 3) prelevă probe în scopul realizării profilului ADN al persoanelor.
- (4) Acordul persoanei nu este necesar pentru desfășurarea activităților menționate la alineatul (3) punctul 1.
- ”

- (5) Persoanele sunt obligate să coopereze și să nu obstrucționeze sau să împiedice autoritățile de poliție în desfășurarea activităților menționate la alineatul (3). În caz de refuz al persoanei, activitățile menționate la alineatul (3) punctele 2 și 3 se desfășoară prin constrângere, cu autorizarea judecătorului de la instanța de prim grad de jurisdicție în a cărei rază de competență intră infracțiunea pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, de săvârșirea căreia persoana a fost acuzată.

[...]

NRISPR

- 32 Naredba za reda za izvarshvane i snemane na politseyska registratsia (Regulamentul de stabilire a normelor de punere în aplicare a înregistrării polițienești) (DV nr. 90 din 31 octombrie 2014), în versiunea aplicabilă în cauza principală (denumit în continuare „NRISPR”), adoptat în temeiul articolului 68 alineatul 7 din ZMVR, precizează modalitățile de aplicare a înregistrării polițienești prevăzute la acest articol.
- 33 În temeiul articolului 2 din NRISPR, obiectivele înregistrării polițienești sunt protecția securității naționale, combaterea criminalității și menținerea ordinii publice.
- 34 În temeiul articolului 11 alineatul 2 din NRISPR, persoanei care trebuie să facă obiectul unei înregistrări polițienești i se remite o declarație care trebuie completată, în care își poate exprima acordul sau dezacordul cu privire la măsurile de fotografiere, de dactiloscopie și de prelevare de ADN. În temeiul articolului 11 alineatul 4 din NRISPR, în cazul în care persoana își exprimă dezacordul, poliția înaintează o cerere instanței competente pentru autorizarea executării coercitive a acestor măsuri.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 35 Autoritățile bulgare au inițiat o procedură penală pentru fraudă în ceea ce privește stabilirea și plata datoriilor fiscale împotriva a două societăți comerciale, în temeiul articolului 255 din NK.
- 36 Printr-o ordonanță adoptată la 1 martie 2021, în temeiul articolului 219 din NPK, și notificată lui V.S. la 15 martie 2021, s-a dispus față de ea punerea în mișcare a acțiunii penale. I se reproșă, în temeiul alineatului 3 punctul 2 al articolului 321 din NK coroborat cu alineatul 2 al acestui articol, participarea, împreună cu alte trei persoane, la un grup infracțional organizat, constituit în scopul obținerii de foloase, în vederea săvârșirii, în mod concertat, pe teritoriul bulgar, a infracțiunilor prevăzute la articolul 255 din NK.
- 37 În urma notificării ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale menționate, V.S. a fost invitată să se supună înregistrării polițienești. Ea a completat un formular sub forma unei declarații în care a arătat că a fost informată cu privire la existența unui temei legal pentru aceasta și că refuză să se supună colectării datelor dactiloscopice și fotografice care o priveau în scopul înregistrării și unei prelevări în vederea stabilirii profilului ADN. Poliția nu a efectuat această colectare și a sesizat instanța de trimitere.
- 38 Cererea autorităților de poliție adresată instanței de trimitere arată că au fost reunite probe suficiente privind vinovăția persoanelor urmărite în cadrul procedurii penale în cauză, inclusiv a lui V.S. În cuprinsul cererii se precizează că aceasta este urmărită în mod oficial pentru săvârșirea

unei infracțiuni prevăzute la punctul 2 al alineatului 3 al articolului 321 din NK coroborat cu alineatul 2 al acestui articol și că a refuzat să se supună colectării datelor dactiloscopice și fotografice care o privesc, în scopul înregistrării lor, și unei prelevări în vederea stabilirii profilului ADN, temeiul legal de colectare a acestor date fiind citat. În sfârșit, prin această cerere se solicită instanței de trimitere să autorizeze executarea coercitivă a acestei colectări. La actul de sesizare menționat au fost anexate numai copiile ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de V.S. și ale declarației în care aceasta refuză să își dea acordul pentru înregistrarea polițienească.

- 39 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a actelor cu putere de lege aplicabile înregistrării polițienești.
- 40 În primul rând, instanța de trimitere arată că dispozițiile articolului 25 alineatul 3 și ale articolului 25 a din ZMVR se referă la RGPD, iar nu la Directiva 2016/680. Or, ea arată că, dacă, în temeiul articolului 2 alineatul (2) litera (d) din regulamentul menționat, acesta nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmăririi penale a infracțiunilor, articolul 1 alineatul (1) din această directivă reglementează o astfel de prelucrare. De asemenea, aceasta arată că articolul 9 din regulamentul menționat interzice în mod explicit prelucrarea de date genetice și biometrice și că combaterea criminalității nu figurează printre excepțiile de la această interdicție prevăzute la alineatul (2) al acestui articol. În sfârșit, ea adaugă că articolul 51 din ZZLD nu poate, prin el însuși, să constituie temeiul admisibilității unei prelucrări de date biometrice și genetice, aceasta trebuind să fie prevăzută de dreptul Uniunii sau de dreptul intern.
- 41 Având în vedere aceste elemente, instanța de trimitere ridică problema dacă este posibil să se considere că, în pofida trimiterii la articolul 9 din RGPD, prelucrarea de date genetice și biometrice în scopuri penale este admisibilă în dreptul național, având în vedere faptul că este autorizată în mod clar la articolul 10 din Directiva 2016/680, chiar dacă aceasta nu este menționată de dispozițiile aplicabile ale ZMVR.
- 42 În al doilea rând, în ipoteza în care ar trebui să se considere că articolul 10 din Directiva 2016/680 a fost transpus în mod corect în dreptul național sau că există un temei juridic valabil în acest drept pentru prelucrarea de date biometrice și genetice, instanța de trimitere ridică problema dacă cerința prevăzută la articolul 10 litera (a) din această directivă, potrivit căreia o asemenea prelucrare trebuie autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, este îndeplinită atunci când există o contradicție între dispozițiile dreptului național aplicabile.
- 43 Astfel, instanța de trimitere consideră că există o contradicție între articolul 25 a din ZMVR, care, făcând trimitere la articolul 9 din RGPD, pare să nu autorizeze prelevarea de date biometrice și genetice, și articolul 68 din ZMVR, care o autorizează fără îndoială.
- 44 În al treilea rând, pe de o parte, instanța de trimitere arată că, în temeiul articolului 219 alineatul 1 din NPK, este indispensabil să se reunească suficiente probe privind vinovăția unei anumite persoane pentru ca împotriva ei să se pună în mișcare acțiunea penală. În această privință, instanța de trimitere ridică problema dacă criteriul prevăzut de această dispoziție corespunde celui vizat la articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680, care privește persoanele pentru care există „motive serioase să se creadă că au săvârșit [...] o infracțiune”. Aceasta consideră mai degrabă că, pentru prelucrarea de date biometrice și genetice, este indispensabil să se adune probe mai convingătoare decât cele necesare în temeiul NPK pentru punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane, aceasta servind la informarea persoanei cu privire la suspiciunile în privința sa și la posibilitatea de a se apăra.

- 45 Pe de altă parte, instanța de trimitere constată că articolul 68 din ZMVR nu prevede că, în cadrul procedurii de executare coercitivă a înregistrării polițienești, aceasta trebuie să exercite vreun control asupra existenței unor motive serioase, în sensul articolului 6 litera (a) din Directiva 2016/680. Dimpotrivă, în temeiul acestui articol din ZMVR, ar fi suficient să se constate că persoana este inculpată pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu. Astfel, aceasta nu ar fi competentă să aprecieze dacă există probe suficiente sau serioase pentru a susține această punere în mișcare a acțiunii penale și, de altfel, nu ar avea posibilitatea, în practică, să facă o astfel de apreciere, întrucât nu are acces la dosar, ci numai la copii ale ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale și la declarația privind refuzul colectării de date de către poliție. Prin urmare, instanța de trimitere ridică problema dacă, în aceste condiții, se poate considera că persoana care a refuzat să pună la dispoziția poliției datele fotografice, dactiloscopice și genetice care o privesc va beneficia de protecția jurisdicțională efectivă și de respectarea dreptului la prezumția de nevinovăție, garantate la articolele 47 și 48 din cartă.
- 46 În al patrulea rând, instanța de trimitere deduce din articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (c), din articolul 8 alineatele (1) și (2) și din articolul 10 din Directiva 2016/680 că dreptul național trebuie să confere autorităților competente o anumită putere de apreciere atunci când colectează date biometrice și genetice, prin efectuarea de fotografii și de amprente digitale, precum și prin prelevarea de ADN. În opinia sa, această putere de apreciere ar trebui să se refere atât la chestiunea dacă trebuie să aibă loc această colectare, cât și la aceea dacă aceasta trebuie să acopere toate categoriile de date sus-vizate. În sfârșit, instanța consideră că trebuie să se deducă din cerința ca aceasta să fie „strict necesară”, prevăzută la articolul 10 din directiva menționată, că autorizarea colectării unor astfel de date poate avea loc numai printr-o motivare corectă a necesității sale.
- 47 Instanța de trimitere arată că înregistrarea polițienească se aplică totuși în mod imperativ tuturor persoanelor inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și celor trei categorii de date cu caracter personal menționate de articolul respectiv, și anume fotografiile, amprente și prelevarea de ADN.
- 48 În plus, aceasta arată că numai obiectivele unei astfel de prelucrări a datelor cu caracter personal sunt menționate de ZMVR, și anume exercitarea unei activități de investigare, inclusiv pentru protecția securității naționale, combaterea criminalității și menținerea ordinii publice. În schimb, legislația națională nu ar impune să se constate necesitatea concretă de a colecta datele biometrice și genetice și să se aprecieze dacă toate aceste date sau doar o parte dintre ele sunt suficiente.
- 49 Instanța de trimitere ridică, așadar, problema dacă condiția prevăzută de dreptul național pentru autorizarea înregistrării polițienești, potrivit căreia persoana în cauză trebuie să fi fost inculpată pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, este suficientă pentru a îndeplini cerințele articolului 4 alineatul (1) literele (a) și (c), ale articolului 8 alineatele (1) și (2) și ale articolului 10 din Directiva 2016/680.
- 50 În aceste condiții, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 10 din Directiva 2016/680 a fost transpus în mod valid prin referirea în legea națională – articolul 25 alineatul 3 și articolul 25 a din [ZMVR] – la dispoziția similară prevăzută la articolul 9 din [RGPD]?”

- 2) Cerința prevăzută la articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680 în coroborare cu articolele 52, 3 și 8 din [cartă], potrivit căreia o restrângere a integrității și protecției datelor cu caracter personal trebuie să fie prevăzută de lege, este îndeplinită atunci când sunt în vigoare dispoziții naționale contrare referitoare la admisibilitatea prelucrării datelor genetice și biometrice în scopul înregistrării polițienești?
  - 3) Este compatibilă cu articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680 în coroborare cu articolul 48 din [cartă] o lege națională – articolul 68 alineatul 4 din [ZMVR] – care prevede obligația instanței de a dispune colectarea coercitivă a datelor cu caracter personal (fotografierea, luarea amprentelor și prelevarea de probe în vederea realizării unui profil ADN) atunci când o persoană inculpată pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu refuză să coopereze în mod voluntar la colectarea acestor date personale, fără ca instanța să poată aprecia dacă există motive serioase să se creadă că persoana a săvârșit infracțiunea de care este acuzată?
  - 4) O lege națională – articolul 68 alineatele 1-3 din [ZMVR] – care prevede, ca regulă generală, [efectuarea de] fotografii, luarea amprentelor și prelevarea de probe în vederea realizării unui profil ADN cu privire la toate persoanele acuzate de săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu este compatibilă cu articolul 10, cu articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din Directiva 2016/680?”
- 51 Prin scrisoarea din 5 august 2022, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria) a informat Curtea că, în urma unei modificări legislative intrate în vigoare la 27 iulie 2022, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat) a fost desființat și că anumite cauze penale aflate pe rolul acestei din urmă instanțe, inclusiv cauza principală, au fost transferate începând cu această dată la Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia).

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 52 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680, citit în lumina articolelor 3, 8 și 52 din cartă, trebuie interpretat în sensul că colectarea de date biometrice și genetice de către autoritățile de poliție în vederea activităților lor de investigare în scopul combaterii criminalității și al menținerii ordinii publice este autorizată de dreptul intern în sensul articolului 10 litera (a) din Directiva 2016/680, atunci când, pe de o parte, dispozițiile naționale care formează temeiul juridic al acestei autorizații se referă la articolul 9 din RGPD, reproducând totodată conținutul articolului 10 din Directiva 2016/680, și, pe de altă parte, aceste dispoziții naționale par să prevadă cerințe contradictorii în ceea ce privește admisibilitatea unei astfel de colectări.

Cu privire la admisibilitate

- 53 În cadrul observațiilor sale scrise, Comisia pune în discuție admisibilitatea primei și a celei de a doua întrebări, pentru motivul că instanța de trimitere, pe de o parte, ar urmări numai să afle dacă dreptul național a transpus efectiv articolul 10 din Directiva 2016/680, fără a avea îndoieli și

fără a ridica semne de întrebare cu privire la sensul exact al acestui articol, și, pe de altă parte, nu ar prezenta motivele care au determinat-o să aibă îndoieli asupra interpretării sau a validității dispozițiilor de drept al Uniunii în cauză, încălcând articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții.

- 54 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, numai instanța națională, care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea sau validitatea unei norme a dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe. Rezultă că întrebările adresate de instanțele naționale beneficiază de o prezumție de pertință. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă rezultă că interpretarea solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, dacă problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor respective (Hotărârea din 20 octombrie 2022, Digi, C-77/21, EU:C:2022:805, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 55 În acest scop, pentru a permite Curții să ofere o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă pentru instanța națională, cererea de decizie preliminară trebuie, conform articolului 94 litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții, să cuprindă expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 iulie 2015, Gullotta și Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, punctul 17, precum și jurisprudența citată).
- 56 În ceea ce privește prima și a doua întrebare, din cererea de decizie preliminară reiese că, în cadrul cauzei principale, instanța de trimitere ridică problema dacă condiția prevăzută la articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680, potrivit căreia prelucrarea de date genetice și biometrice prevăzute la acest articol trebuie să fie autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, este îndeplinită în ceea ce privește înregistrarea polițienească în discuție în această cauză.
- 57 Astfel cum arată instanța de trimitere în esență în această cerere, acesta este contextul în care ea solicită Curții indicații cu privire la interpretarea acestei condiții. Pe de o parte, prin intermediul primei întrebări, ea urmărește să afle dacă se poate considera că acest articol 10 a fost transpus corect printr-o dispoziție de drept național care se referă numai la articolul 9 din RGPD, dar al cărei conținut corespunde celui al articolului 10 menționat. Pe de altă parte, în cazul unui răspuns afirmativ, prin intermediul celei de a doua întrebări, ea urmărește să afle dacă colectarea de date genetice și biometrice, în scopul înregistrării lor de către poliție poate fi considerată ca fiind „autorizată de dreptul intern”, în sensul literei (a) a acestui articol, mai precis „prevăzută de lege”, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, atunci când dispozițiile de drept național care constituie temeiul juridic al acestei prelucrări par să prevadă norme contradictorii în ceea ce privește admisibilitatea unei astfel de prelucrări.
- 58 În consecință, instanța de trimitere a identificat în mod clar, în cererea de decizie preliminară, dispozițiile dreptului Uniunii aplicabile, întrebările pe care le are în ceea ce privește interpretarea acestui drept și motivele care au determinat-o să adreseze Curții prima și a doua întrebare. În plus,

reiese cu claritate din această cerere că interpretarea dispozițiilor menționate prezintă o legătură cu obiectul cauzei principale, dat fiind că eventuala constatare de către instanța de trimitere, având în vedere indicațiile furnizate de Curte, că dispozițiile de drept național în discuție nu îndeplinesc condiția prevăzută la articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680 o poate determina să respingă cererea autorităților de poliție cu care este sesizată, având ca obiect colectarea coercitivă a datelor biometrice și genetice ale lui V.S.

59 Rezultă că prima și a doua întrebare sunt admisibile.

Cu privire la fond

60 Cu titlu introductiv, este necesar să se observe că, deși a doua întrebare vizează articolele 3, 8 și 52 din cartă, din cererea sa de decizie preliminară reiese că întrebările instanței de trimitere nu privesc decât respectarea de către reglementarea națională în discuție în litigiul principal a cerinței prevăzute la alineatul (1) al acestui din urmă articol, în temeiul căreia orice restrângere a exercitării drepturilor și libertăților recunoscute de cartă trebuie să fie prevăzută de lege. În consecință, examinarea primei și a celei de a doua întrebări trebuie efectuată numai în raport cu acest articol 52 din cartă.

61 În primul rând, trebuie arătat că, în lumina considerentului (19) al RGPD, precum și a considerentelor (9)-(12) ale Directivei 2016/680 și în temeiul articolului 2 alineatul (1) și al articolului 9 alineatele (1) și (2) din această directivă, după cum o prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată de o „autoritate competentă”, în sensul articolului 3 alineatul (7) din aceasta, răspunde scopurilor, prevăzute la articolul 1 alineatul (1), de prevenire sau de depistare, de investigare sau de urmărire penală a infracțiunilor, inclusiv de protecție împotriva amenințărilor la adresa securității publice și de prevenire a acestora, sau altor scopuri decât acestea, prelucrarea poate intra fie în domeniul de aplicare al normelor specifice ale directivei menționate, fie în cel al normelor generale ale acestui regulament, în afara excepțiilor de la aceste domenii de aplicare enumerate limitativ la articolul 2 alineatul (3) din aceeași directivă și la articolul 2 alineatul (2) din regulamentul menționat.

62 În special, trebuie arătat că atât articolul 9 din RGPD, cât și articolul 10 din Directiva 2016/680 cuprind dispoziții care reglementează prelucrarea unor categorii speciale de date cu caracter personal, considerate date sensibile, inclusiv datele genetice și biometrice.

63 În această privință, articolul 10 din Directiva 2016/680 prevede că prelucrarea acestor date sensibile este autorizată „numai atunci când este strict necesară și sub rezerva unor garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate” și numai în trei situații, printre altele, în temeiul literei (a) a acestui articol, atunci când prelucrarea este autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern. În schimb, alineatul (1) al articolului 9 din RGPD enunță o interdicție de principiu a prelucrării datelor sensibile menționate, însoțită de o listă de situații, prevăzute la alineatul (2) al acestui articol, în care se poate face excepție de la această interdicție, listă care nu menționează o situație corespunzătoare celei a unei prelucrări de date în scopuri precum cele enunțate la articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată și care ar îndeplini cerința care figurează la articolul 10 litera (a) din aceasta. Rezultă că, în timp ce o prelucrare de date biometrice și genetice de către autoritățile competente în scopuri care intră sub incidența Directivei 2016/680 poate fi autorizată în măsura în care, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 10 din aceasta, este strict necesară, încadrată de garanții adecvate și prevăzută de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, nu aceasta va fi în mod necesar situația unei prelucrări a aceluiași date care intră în domeniul de aplicare al RGPD.

- 64 În al doilea rând, domeniul de aplicare al cerinței prevăzute la articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680, potrivit căreia prelucrarea datelor cu caracter personal trebuie să fi fost „autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern”, trebuie stabilit în lumina celei consacrate la articolul 52 alineatul (1) din cartă, potrivit căreia orice restrângere a exercitării unui drept fundamental trebuie să fie „prevăzută de lege”.
- 65 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că această cerință implică faptul că temeiul juridic care autorizează o astfel de limitare definește în mod suficient de clar și de precis întinderea acesteia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală)*, C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 76, precum și jurisprudența citată].
- 66 În plus, din jurisprudența amintită la punctul precedent din prezenta hotărâre rezultă că nu poate exista echivoc în ceea ce privește dispozițiile de drept al Uniunii în temeiul cărora dreptul național poate autoriza o prelucrare de date biometrice și genetice precum cea în discuție în cauza principală și în ceea ce privește condițiile aplicabile care încadrează această autorizație. Astfel, persoanele vizate și instanțele competente trebuie să fie în măsură să stabilească în mod precis în special condițiile în care poate avea loc această prelucrare, precum și scopurile pe care le poate atinge în mod legal. Or, normele RGPD și cele ale directivei aplicabile acestor cerințe pot fi diferite.
- 67 Prin urmare, deși legiuitorul național are posibilitatea de a prevedea, în cadrul aceluiași instrument legislativ, prelucrarea datelor cu caracter personal în scopuri care intră sub incidența Directivei 2016/680, precum și în alte scopuri care intră sub incidența RGPD, el are, în schimb, obligația, în conformitate cu cerințele enunțate la punctul precedent din prezenta hotărâre, de a se asigura de lipsa de ambiguitate în ceea ce privește aplicabilitatea unuia sau a altuia dintre aceste două acte ale Uniunii la colectarea datelor biometrice și genetice.
- 68 În al treilea rând, în ceea ce privește îndoielile instanței de trimitere cu privire la o eventuală transpunere incorectă a Directivei 2016/680, trebuie să se distingă între dispozițiile de drept național care asigură transpunerea acestei directive, în special a articolului 10 din aceasta, și cele în temeiul cărora poate fi autorizată, în sensul articolului 10 litera (a), o prelucrare de date care aparțin categoriilor speciale vizate la acest articol, în special datele biometrice și genetice.
- 69 În această privință, deși, astfel cum reiese din articolul 63 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2016/680, aceasta prevede în mod expres obligația statelor membre de a se asigura că dispozițiile necesare pentru punerea sa în aplicare cuprind o trimitere la această directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale, ceea ce implică, în orice caz, adoptarea unui act pozitiv de transpunere a directivei menționate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 februarie 2021, *Comisia/Spania (Directiva privind datele cu caracter personal – Domeniul penal)*, C-658/19, EU:C:2021:138, punctul 16 și jurisprudența citată], aceasta nu impune ca dispozițiile de drept național care autorizează prelucrarea datelor care intră în domeniul de aplicare al aceleiași directive să conțină o astfel de trimitere. Astfel, articolul 63 alineatul (4) din Directiva 2016/680 se limitează să prevadă că statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de această directivă.
- 70 În sfârșit, trebuie arătat că, atunci când o directivă a fost transpusă în mod corect, efectele sale sunt resimțite de particulari prin intermediul măsurilor de punere în aplicare adoptate de statul membru respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 1986, *Johnston*, 222/84,

EU:C:1986:206, punctul 51), spre deosebire de un regulament ale cărui dispoziții au, în general, un efect imediat în ordinele juridice naționale, fără a fi necesar ca autoritățile naționale să adopte măsuri de aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 aprilie 2022, IFAP, C-447/20 și C-448/20, EU:C:2022:265, punctul 88, precum și jurisprudența citată). În consecință, atunci când legiuitorul național prevede prelucrarea datelor biometrice și genetice de către autoritățile competente, în sensul articolului 3 punctul 7 din Directiva 2016/680, susceptibile să intre fie în domeniul de aplicare al acestei directive, fie în cel al RGPD, acesta are posibilitatea, pentru mai multă claritate și precizie, să facă trimitere în mod explicit, pe de o parte, la dispozițiile de drept național care asigură transpunerea articolului 10 din această directivă și, pe de altă parte, la articolul 9 din acest regulament. În schimb, această cerință de claritate și de precizie nu poate impune, în plus, o trimitere la directiva menționată.

- 71 În al patrulea rând, trebuie amintit că obligația unui stat membru de a lua toate măsurile necesare pentru atingerea rezultatului prescris de o directivă, prevăzută la articolul 288 al treilea paragraf TFUE, se impune tuturor autorităților statelor membre, inclusiv autorităților judiciare în cadrul competențelor acestora. Rezultă că, atunci când aplică dreptul intern, instanțele naționale sunt ținute să îl interpreteze, în cea mai mare măsură posibilă, în lumina textului și a finalității directivei în cauză pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctele 73 și 75, precum și jurisprudența citată).
- 72 În consecință, în prezența unei contradicții aparente, precum cea descrisă de instanța de trimitere în cadrul celei de a doua întrebări, între, pe de o parte, dispoziții ale unei legislații naționale care par să excludă prelucrarea datelor genetice și biometrice de către autoritățile competente în scopuri care intră sub incidența Directivei 2016/680 și, pe de altă parte, alte dispoziții ale acestei legislații care autorizează o astfel de prelucrare, instanța menționată este obligată să dea acestor dispoziții o interpretare care menține efectul util al directivei menționate. În particular, din moment ce constată existența unor dispoziții de natură să răspundă cerinței prevăzute la articolul 10 litera (a) din directiva menționată, acesteia îi revine sarcina de a verifica dacă ele nu au, în realitate, un domeniu de aplicare diferit de cel al dispozițiilor cu care par a fi în contradicție.
- 73 În această privință, trebuie subliniat în special că articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2016/680 nu exclude prelucrarea datelor biometrice și genetice de către autoritățile competente, în sensul articolului 3 punctul 7 din această directivă, în cadrul altor atribuții decât cele efectuate în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată. De asemenea, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 63 din prezenta hotărâre, articolul 9 din RGPD, care se aplică prelucrării acestor date, în măsura în care aceasta nu se încadrează în excepțiile enumerate limitativ la articolul 2 alineatul (2) din regulamentul menționat, nu o interzice în mod absolut, cu condiția ca această prelucrare să corespundă uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 9 alineatul (2) din respectivul regulament. În aceste condiții, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă trimiterea la RGPD din aceste dispoziții naționale nu vizează, în realitate, prelucrări de date efectuate de autoritățile competente în alte scopuri decât cele care intră sub incidența Directivei 2016/680, astfel încât dispozițiile menționate nu prezintă o contradicție cu cele care, conform articolului 10 litera (a) din această directivă, prevăd prelucrarea unor astfel de date în scopuri care intră sub incidența directivei menționate.
- 74 În speță, din decizia de trimitere reiese, pe de o parte, că dispozițiile de drept național aflate la originea întrebărilor adresate de instanța de trimitere sunt dispoziții de drept material care reglementează activitățile Ministerului de Interne. Prima dintre aceste dispoziții prevede că prelucrarea datelor cu caracter personal de către acest minister se efectuează în temeiul acestei

legi, în conformitate cu RGPD și cu actul de drept național care transpune Directiva 2016/680, iar a doua dintre dispozițiile menționate prevede că prelucrarea de date cu caracter personal care conțin date genetice și date biometrice în scopul identificării unice a unei persoane fizice nu este permisă decât în condițiile prevăzute la articolul 9 din regulamentul menționat sau la dispoziția de drept național care transpune articolul 10 din directiva menționată. Pe de altă parte, reiese de asemenea din această decizie că dispoziția de drept material care furnizează un temei legal explicit pentru colectarea datelor biometrice și genetice, în cadrul înregistrării polițienești, răspunde numai unor obiective de protecție a securității naționale, de combatere a criminalității și de menținere a ordinii publice.

- 75 În consecință, revine instanței de trimitere sarcina de a controla dacă dubla trimitere la articolul 9 din RGPD și la dispoziția de drept național care transpune articolul 10 menționat se poate justifica prin faptul că domeniul de aplicare al dispoziției de drept material care conține o astfel de dublă trimitere acoperă ansamblul activităților serviciilor Ministerului de Interne, care, potrivit indicațiilor guvernului bulgar, includ atât activitățile enunțate la articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată, cât și alte activități susceptibile să intre sub incidența regulamentul menționat. În plus, revine acestei instanțe sarcina de a se asigura că, în special în ceea ce privește dispoziția de drept material care furnizează un temei legal pentru colectarea datelor biometrice și genetice în cadrul înregistrării polițienești, ansamblul dispozițiilor de drept național relevante poate fi interpretat, în conformitate cu dreptul Uniunii, în sensul că din aceste dispoziții reiese în mod suficient de clar, precis și lipsit de echivoc în ce cazuri se aplică normele de drept național de transpunere a directivei în cauză și în ce cazuri sunt relevante normele RGPD.
- 76 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680, citit în lumina articolului 52 din cartă, trebuie interpretat în sensul că prelucrarea datelor biometrice și genetice de către autoritățile de poliție în vederea activităților lor de investigare în scopul combaterii criminalității și de menținere a ordinii publice este autorizată de dreptul intern, în sensul articolului 10 litera (a) din această directivă, atunci când dreptul intern conține un temei juridic suficient de clar și de precis pentru a autoriza prelucrarea menționată. Faptul că actul legislativ național care conține un astfel de temei juridic se referă, pe de altă parte, la RGPD, iar nu la Directiva 2016/680 nu este de natură, în sine, să repună în discuție existența unei astfel de autorizații, în măsura în care reiese, în mod suficient de clar, de precis și lipsit de echivoc, din interpretarea ansamblului dispozițiilor aplicabile din dreptul național că prelucrarea datelor biometrice și genetice în cauză intră în domeniul de aplicare al acestei directive, iar nu al acestui regulament.

Cu privire la a treia întrebare

- 77 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680, precum și articolele 47 și 48 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care prevede că, în cazul refuzului persoanei inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu de a coopera în mod voluntar la colectarea datelor biometrice și genetice care o privesc, în scopul înregistrării lor, instanța penală competentă este obligată să autorizeze executarea coercitivă a acestei colectări, fără a dispune de puterea de a aprecia dacă există motive serioase pentru a considera că persoana în cauză a săvârșit infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa.

- 78 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că această întrebare este adresată de instanța de trimitere cu privire la o procedură penală în care este aplicabilă o dispoziție de drept național care prevede că, în cazul refuzului persoanei vizate de a coopera la colectarea datelor biometrice și genetice care o privesc, în vederea înregistrării lor, efectuată în scopuri care intră sub incidența articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, instanța competentă să se pronunțe cu privire la răspunderea penală a acestei persoane este abilitată să autorizeze această colectare. În plus, aceeași dispoziție de drept național se aplică datelor referitoare la persoanele inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu. Potrivit indicațiilor instanței de trimitere, marea majoritate a infracțiunilor prevăzute de Codul penal sunt săvârșite cu intenție și pentru aproape toate acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu. În conformitate cu normele de procedură penală bulgare, o persoană este inculpată atunci când sunt întrunite suficiente elemente de probă privind faptul că această persoană este vinovată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu.
- 79 Pe de altă parte, potrivit precizărilor aduse de guvernul bulgar în cadrul răspunsurilor scrise la întrebările adresate de Curte, normele de procedură penală bulgară prevăd că punerea în mișcare a acțiunii penale poate interveni în orice moment al procedurii preliminare, care constituie prima fază a procedurii penale în cursul căreia sunt efectuate acte de cercetare și de colectare a elementelor de probă și, în orice caz, înainte de finalizarea anchetei. Astfel cum reiese din decizia de trimitere și după cum precizează și guvernul bulgar, persoana în cauză poate, ulterior acestei puneri în mișcare a acțiunii penale, să prezinte elemente pentru apărarea sa, în special în cadrul fazei de comunicare a elementelor de cercetare care intervine după finalizarea anchetei.
- 80 Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că legislația națională în discuție nu conferă instanței care autorizează colectarea datelor biometrice și genetice privind persoana inculpată, în scopul înregistrării lor, competența de a aprecia probele pe care se întemeiază respectiva punere în mișcare a acțiunii penale, aceasta revenind autorităților însărcinate cu efectuarea anchetei. În plus, ea precizează că instanța respectivă se pronunță cu privire la cererea de autorizare numai pe baza unei copii a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale și a declarației prin care persoana vizată refuză colectarea acestor date.
- 81 În acest context, trebuie să se considere că a treia întrebare a instanței de trimitere se împarte, astfel cum sugerează guvernul bulgar și Comisia, în trei aspecte. În primul rând, instanța de trimitere se întreabă dacă articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680, care se referă la categoria persoanelor în privința cărora există motive serioase să se creadă că au săvârșit sau că urmează să săvârșescă o infracțiune, se opune unei legislații naționale care prevede colectarea coercitivă a datelor biometrice și genetice privind o persoană fizică, în scopul înregistrării lor, față de care sunt adunate suficiente elemente de probă cu privire la faptul că este vinovată de săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, permițând, în temeiul dreptului național, punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva acesteia. În al doilea rând, ea ridică problema dacă, având în vedere limitele puterii de apreciere a instanței chemate să se pronunțe cu privire la executarea coercitivă a unei astfel de colectări, aceasta este în măsură să garanteze persoanei în cauză o protecție jurisdicțională efectivă, în conformitate cu articolul 47 din cartă. În al treilea rând, aceasta ridică problema dacă, în pofida acestor limite, respectarea dreptului la prezumția de nevinovăție, prevăzut la articolul 48 din cartă, poate fi asigurată.

Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 6 litera (a) din Directiva 2016/680

- 82 Articolul 6 din Directiva 2016/680 obligă statele membre să garanteze că, „după caz și în măsura posibilului”, operatorul face distincție clară între datele cu caracter personal ale diferitor categorii de persoane vizate, precum cele menționate la literele (a)-(d) ale acestui articol, și anume persoane în privința cărora există motive serioase să se creadă că au săvârșit sau că urmează să săvârșească o infracțiune, persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni, victime ale unei infracțiuni sau persoane în privința cărora, pe baza anumitor fapte, există motive să se creadă că ar putea fi victimele unei infracțiuni, și, în sfârșit, alte părți care au legătură cu infracțiunea, ca de exemplu persoane care ar putea fi chemate să depună mărturie în cadrul anchetelor legate de infracțiuni sau în cadrul procedurilor penale ulterioare, persoane care pot oferi informații cu privire la infracțiuni sau persoane care sunt în legătură sau asociate cu persoanele menționate la literele (a) și (b) ale articolului menționat.
- 83 Astfel, statele membre trebuie să se asigure că se face o distincție clară între datele diferitelor categorii de persoane vizate, astfel încât, după cum a subliniat domnul avocat general la punctul 27 din concluzii, să nu li se impună în mod nediferențiat același grad de ingerință în dreptul lor fundamental la protecția datelor lor cu caracter personal, indiferent de categoria din care fac parte. În această privință, astfel cum se deduce din considerentul (31) al Directivei 2016/680, categoria de persoane definită la articolul 6 litera (a) din această directivă corespunde celei a persoanelor suspectate de săvârșirea unei infracțiuni.
- 84 Cu toate acestea, din modul de redactare a articolului 6 din Directiva 2016/680 rezultă că obligația pe care această dispoziție o impune statelor membre nu este absolută. Astfel, pe de o parte, expresia „după caz și în măsura posibilului”, care figurează în aceasta, arată că revine operatorului sarcina de a stabili, în fiecare caz în parte, dacă poate fi efectuată o distincție clară între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane vizate. Pe de altă parte, expresia „precum”, care figurează la acest articol, arată că acele categorii de persoane enumerate în acesta nu au un caracter exhaustiv.
- 85 În plus, este necesar să se arate că existența unui număr suficient de elemente de probă privind vinovăția unei persoane constituie, în principiu, un motiv serios de a crede că aceasta a săvârșit infracțiunea în cauză. Astfel, o legislație națională care prevede colectarea coercitivă a datelor biometrice și genetice ale persoanelor fizice, în scopul înregistrării lor, atunci când sunt adunate suficiente probe ale faptului că persoana vizată este vinovată de săvârșirea unei infracțiuni pare conformă cu obiectivul articolului 6 litera (a) din Directiva 2016/680.
- 86 Rezultă din tot ceea ce precedă că articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680 nu se opune unei legislații naționale care prevede colectarea coercitivă a datelor biometrice și genetice, în scopul înregistrării lor, privind persoane în privința cărora sunt adunate suficiente elemente de probă referitor la faptul că sunt vinovate de săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care au fost inculpate pentru acest motiv.

Cu privire la respectarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă

- 87 În primul rând, trebuie amintit că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 47 din cartă, trebuie recunoscut oricărei persoane care se prevalează de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii împotriva unei decizii care îi cauzează prejudicii, de natură să aducă atingere acestor drepturi sau acestor libertăți [a se vedea în acest sens Hotărârea din

- 6 octombrie 2020, État luxembourgeois (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctele 55, 57 și 58, precum și jurisprudența citată].
- 88 În consecință, orice persoană inculpată care s-a opus colectării datelor fotografice, dactiloscopice și genetice care o privesc în cadrul unei proceduri precum înregistrarea polițienească, care trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 10 din Directiva 2016/680, trebuie să poată beneficia, astfel cum impune articolul 47 din cartă, de dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva deciziei de autorizare a executării coercitive a acestei colectări în scopul de a se prevala de drepturile conferite de garanțiile prevăzute de această dispoziție și în special de cea conform căreia, în temeiul articolului 10 litera (a) din această directivă, colectarea datelor biometrice și genetice este efectuată în conformitate cu reglementarea națională care o autorizează. În special, această garanție presupune ca instanța competentă să poată verifica dacă măsura de punere în mișcare a acțiunii penale care constituie temeiul legal al acestei înregistrări polițienești a fost adoptată, în conformitate cu normele de procedură penală națională, în lumina unor elemente suficiente de probă cu privire la faptul că persoana vizată este vinovată de săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu.
- 89 În această privință, trebuie amintit că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă nu constituie o prerogativă absolută și că, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi impuse restrângeri, cu condiția, în primul rând, ca restrângerile menționate să fie prevăzute de lege, în al doilea rând, ca acestea să respecte substanța drepturilor și libertăților în cauză și, în al treilea rând, ca, prin respectarea principiului proporționalității, ele să fie necesare și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, État luxembourgeois (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctele 49 și 51, precum și jurisprudența citată].
- 90 Pe de altă parte, este necesar să se arate că articolul 54 din Directiva 2016/680 impune statelor membre o obligație de a garanta că persoana care consideră că, prin prelucrarea datelor sale cu caracter personal cu nerespectarea dispozițiilor adoptate în temeiul directivei menționate, au fost încălcate drepturile care îi revin în conformitate cu dispozițiile respective are dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă. În consecință, legiuitorul Uniunii nu a restrâns el însuși exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă, iar statelor membre le este permis să restrângă această exercitare, cu condiția respectării cerințelor prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, État luxembourgeois (Dreptul de a introduce o acțiune împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctele 63 și 64].
- 91 În consecință, este necesar să se stabilească dacă, fără a aduce atingere căii de atac jurisdicționale prevăzute de dreptul național în temeiul articolului 54 din Directiva 2016/680, faptul că instanța competentă, în vederea autorizării unei măsuri de executare coercitivă a colectării datelor biometrice și genetice privind persoane inculpate, nu poate efectua un control, pe fond, al condițiilor punerii în mișcare a acțiunii penale pe care se întemeiază această măsură de executare coercitivă constituie o restrângere permisă a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă consacrat la articolul 47 din cartă.

- 92 În ceea ce privește prima condiție menționată la punctul 89 din prezenta hotărâre, conform jurisprudenței amintite la punctul 65 din prezenta hotărâre, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă limitele stabilite de dreptul național pentru puterea sa de apreciere, în cadrul unei cereri prin care se urmărește ca aceasta să autorizeze executarea coercitivă a colectării datelor biometrice și genetice privind o persoană inculpată, în scopul înregistrării lor, sunt enunțate de acest drept într-un mod suficient de clar și de precis.
- 93 În ceea ce privește a doua condiție, rezultă din jurisprudență că substanța dreptului la o cale de atac efectivă include, printre alte elemente, pe cel care constă în posibilitatea persoanei titulare a acestui drept de a avea acces la o instanță competentă să asigure respectarea drepturilor pe care i le garantează dreptul Uniunii și, în acest scop, să examineze toate aspectele de drept și de fapt pertinente în vederea soluționării litigiului cu care este sesizată [Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois* (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 66, precum și jurisprudența citată].
- 94 Cu toate acestea, rezultă de asemenea din jurisprudența Curții că această condiție nu implică, ca atare, ca titularul dreptului la protecție jurisdicțională efectivă să dispună de o cale de atac directă având ca obiect, cu titlu principal, repunerea în discuție a unei anumite măsuri, în condițiile în care există, pe de altă parte, în fața diferitor instanțe naționale competente, una sau mai multe căi de atac care îi permit să obțină, cu titlu incident, un control jurisdicțional al acestei măsuri care asigură respectarea drepturilor și a libertăților pe care dreptul Uniunii i le garantează [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois* (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 79, precum și jurisprudența citată].
- 95 În special, astfel cum a subliniat în esență domnul avocat general la punctul 36 din concluzii, a treia întrebare se întemeiază pe ipoteza că faza preliminară a procedurii penale în cursul căreia are loc executarea coercitivă a colectării datelor biometrice și genetice privind o persoană inculpată, în scopul înregistrării lor, va fi urmată de o fază jurisdicțională. Or, deși nu poate fi controlată la momentul depunerii cererii de autorizare a executării coercitive, existența unui număr suficient de elemente de probă incriminatoare, condiție necesară pentru ca persoana vizată să poată fi obligată să se supună colectării datelor sale biometrice și genetice, va trebui în mod necesar să poată fi verificată în cadrul acestei faze jurisdicționale, în cursul căreia instanța sesizată trebuie să aibă posibilitatea de a examina toate aspectele de drept și de fapt relevante, în special pentru a verifica dacă aceste date biometrice și genetice nu au fost obținute cu încălcarea drepturilor garantate de dreptul Uniunii persoanei interesate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois* (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctele 81-83, precum și jurisprudența citată].
- 96 În orice caz, conform articolului 54 din Directiva 2016/680, dreptul național trebuie să ofere persoanei interesate posibilitatea de a contesta în mod util colectarea coercitivă a datelor sale biometrice și genetice în cadrul unei căi de atac jurisdicționale, întemeiată pe pretinsa încălcare a drepturilor pe care i le conferă această directivă ca urmare a colectării menționate, iar aceasta fără a aduce atingere vreunei căi de atac administrative sau extrajudiciare disponibile, inclusiv dreptului de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere. În consecință, chiar și în ipoteza în care faza preliminară a procedurii penale nu este urmată de o fază jurisdicțională, în special în cazul neînceperii urmăririi penale, persoana vizată trebuie să fie în măsură să obțină un control jurisdicțional complet al legalității prelucrării datelor în cauză. Prin urmare, atunci când, pentru a se conforma obligației prevăzute la articolul 54 menționat, dreptul național oferă astfel de

garanții, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, trebuie să se prezume respectarea substanței dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, chiar dacă instanța care autorizează executarea coercitivă a colectării în cauză nu dispune ea însăși, la momentul în care se pronunță cu privire la aceasta, de puterea de apreciere necesară pentru acordarea unei astfel de protecții.

- 97 În ceea ce privește a treia condiție, este necesar să se arate, mai întâi, că colectarea datelor genetice și biometrice privind persoane inculpate în cadrul unei proceduri penale, în scopul înregistrării lor, urmărește finalitățile enunțate la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, în special pe cele referitoare la prevenirea, detectarea, precum și la cercetarea și urmărirea penală a infracțiunilor, care constituie obiective de interes general recunoscute de Uniune.
- 98 În această privință, trebuie subliniat că o astfel de colectare poate contribui la obiectivul enunțat în considerentul (27) al Directivei 2016/680, potrivit căruia, pentru prevenirea, investigarea, precum și urmărirea penală a infracțiunilor, autoritățile competente trebuie să prelucreze datele cu caracter personal colectate în contextul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a anumitor infracțiuni dincolo de acest context pentru a înțelege mai bine activitățile infracționale și pentru a face legături între diferitele infracțiuni detectate.
- 99 În speță, astfel cum a arătat guvernul bulgar în observațiile sale scrise și a precizat în cadrul unui răspuns scris la o întrebare adresată de Curte, înregistrarea polițienească instituită de dreptul național urmărește două obiective esențiale. Pe de o parte, aceste date sunt adunate și prelucrate pentru a fi confruntate cu alte date colectate în cursul investigațiilor referitoare la alte infracțiuni. Acest obiectiv privește de asemenea, potrivit acestui guvern, confruntarea cu date colectate în alte state membre. Pe de altă parte, datele menționate pot fi prelucrate și în vederea procedurii penale în cadrul căreia a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de persoana vizată.
- 100 Or, faptul de a sustrage temporar de la controlul instanței aprecierea probelor pe care se întemeiază punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva persoanei în cauză și, prin urmare, colectarea datelor sale biometrice și genetice se poate dovedi justificat în cursul fazei preliminare a procedurii penale. Astfel, un asemenea control, în cursul acestei faze, ar putea împiedica desfășurarea anchetei penale în cursul căreia sunt colectate aceste date și ar putea limita în mod excesiv capacitatea anchetatorilor de a elucida alte infracțiuni pe baza unei comparații a acestor date cu date adunate în cursul altor anchete. Această limitare a protecției jurisdicționale efective nu este, așadar, disproporționată, din moment ce dreptul național garantează ulterior un control jurisdicțional efectiv.
- 101 Rezultă din tot ceea ce precedă că articolul 47 din cartă nu se opune ca o instanță națională, atunci când se pronunță cu privire la o cerere de autorizare de a proceda la executarea coercitivă a colectării datelor biometrice și genetice ale unei persoane împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală, în scopul înregistrării lor, să nu aibă posibilitatea de a aprecia probele pe care se întemeiază această punere în mișcare a acțiunii penale, în măsura în care dreptul național garantează ulterior un control jurisdicțional efectiv al condițiilor punerii în mișcare a acțiunii penale menționate, din care decurge autorizarea de a efectua această colectare.

Cu privire la respectarea prezumției de nevinovăție

- 102 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 48 alineatul (1) din cartă, al cărui conținut corespunde celui al articolului 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.
- 103 În particular, Curtea a recunoscut că rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că, printre altele, prezumția de nevinovăție este încălcată dacă o decizie judiciară cu privire la un inculpat reflectă sentimentul că el este vinovat, în condițiile în care vinovăția sa nu a fost stabilită în prealabil conform legii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 224 și jurisprudența citată).
- 104 Pe de altă parte, astfel cum reiese din considerentul (31) al Directivei 2016/680, stabilirea diferitelor categorii de persoane cărora trebuie să le corespundă diferite prelucrări ale datelor lor cu caracter personal, în temeiul articolului 6 din această directivă, nu ar trebui să împiedice aplicarea dreptului la prezumția de nevinovăție, astfel cum este garantat de cartă și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.
- 105 În ceea ce privește întrebările instanței de trimitere privind respectarea dreptului la prezumția de nevinovăție printr-o decizie judiciară de autorizare a colectării datelor biometrice și genetice privind persoane împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, în scopul înregistrării lor, este necesar să se arate, în primul rând, că, în măsura în care dreptul național prevede că această colectare este limitată la categoria persoanelor împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, cu alte cuvinte la o categorie de persoane a căror răspundere penală nu a fost încă stabilită, colectarea menționată nu poate fi considerată, în sine, ca fiind de natură să reflecte sentimentul autorităților că aceste persoane sunt vinovate, în sensul jurisprudenței citate la punctul 103 din prezenta hotărâre.
- 106 În al doilea rând, trebuie constatat că o decizie judiciară care autorizează colectarea datelor biometrice și genetice privind persoane împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, în scopul înregistrării lor, din moment ce se limitează să ia act de punerea în mișcare a acțiunii penale față de persoana vizată și de refuzul său de a se supune acestei colectări, nu poate fi interpretată ca o luare de poziție cu privire la vinovăția acestei persoane și, prin urmare, nici ca aducând atingere prezumției de nevinovăție a persoanei respective.
- 107 Astfel, faptul că instanța care trebuie să pronunțe o asemenea decizie judiciară nu poate aprecia, în acest stadiu al procedurii penale, caracterul suficient al elementelor de probă pe care se întemeiază punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva persoanei în cauză constituie o garanție pentru aceasta a respectării dreptului la prezumția de nevinovăție.
- 108 O astfel de garanție se impune cu atât mai mult atunci când dreptul național, precum dispoziția în discuție în cauza principală, prevede că instanța competentă să se pronunțe cu privire la executarea coercitivă a colectării datelor biometrice și genetice privind persoane împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, în scopul înregistrării lor, este cea care, în faza jurisdicțională a procedurii penale, va trebui să se pronunțe cu privire la răspunderea penală a acestei persoane. Astfel, respectarea dreptului la prezumția de nevinovăție impune ca această instanță să nu fie afectată de părtinire și nici de prejudecăți atunci când va proceda la această examinare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții, C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931, punctul 88).

- 109 Rezultă din ceea ce precedă că dreptul la prezumția de nevinovăție, consacrat la articolul 48 din cartă, nu se opune ca persoanele împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, în faza preliminară a procedurii penale, să facă obiectul unei măsuri de colectare a datelor biometrice și genetice care le privesc, în scopul înregistrării lor, autorizată de o instanță care nu are puterea de a aprecia, în acest stadiu, probele pe care se întemeiază o astfel de punere în mișcare a acțiunii penale.
- 110 Rezultă din tot ceea ce precedă că trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680, precum și articolele 47 și 48 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații naționale care prevede că, în cazul refuzului persoanei inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu de a coopera în mod voluntar la colectarea datelor biometrice și genetice în ceea ce o privește, în scopul înregistrării lor, instanța penală competentă este obligată să autorizeze o măsură de executare coercitivă a acestei colectări, fără a dispune de puterea de a aprecia dacă există motive serioase pentru a considera că persoana în cauză a săvârșit infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa, în măsura în care dreptul național garantează ulterior controlul jurisdicțional efectiv al condițiilor acestei puneri în mișcare a acțiunii penale, din care decurge autorizația de a efectua colectarea menționată.

Cu privire la a patra întrebare

- 111 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 15 iulie 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602*, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 112 Astfel cum reiese din decizia de trimitere și cum s-a arătat la punctele 46 și 49 din prezenta hotărâre, în cadrul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere ridică problema întinderii cerințelor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), la articolul 8 alineatele (1) și (2) și la articolul 10 din Directiva 2016/680.
- 113 În plus, astfel cum s-a arătat la punctele 46-48 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere arată că, deși aceste dispoziții par a impune ca autoritățile competente să dispună de o marjă de apreciere pentru a determina necesitatea colectării datelor biometrice și genetice și să motiveze în mod adecvat acest fapt, înregistrarea polițienească prevăzută de legislația aplicabilă litigiului principal se aplică în mod imperativ tuturor persoanelor inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și celor trei categorii de colectare de date cu caracter personal menționate de dispoziția de drept național în discuție în litigiul principal, fără ca această legislație să impună ca necesitatea concretă de a colecta toate aceste categorii de date să fie constatată.
- 114 Rezultă că a patra întrebare trebuie înțeleasă în sensul că urmărește să se stabilească în esență dacă articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice și genetice ale oricărei persoane inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, în scopul înregistrării lor, fără a prevedea obligația autorității

- competente de a stabili și de a demonstra, pe de o parte, că această colectare este necesară pentru realizarea obiectivelor concrete urmărite și, pe de altă parte, că aceste obiective nu pot fi atinse prin colectarea doar a unei părți a datelor vizate.
- 115 Mai precis, trebuie să se observe că îndoielile instanței de trimitere privesc cerința prevăzută la articolul 10 din această directivă, potrivit căreia prelucrarea categoriilor speciale de date vizate la acest articol trebuie să fie autorizată „numai atunci când este strict necesară”.
- 116 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctele 62 și 63 din prezenta hotărâre, articolul 10 din Directiva 2016/680 constituie o dispoziție specifică ce reglementează prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal, inclusiv datele biometrice și genetice. Astfel cum reiese din jurisprudență, finalitatea acestui articol este de a asigura o protecție sporită în privința acestor prelucrări care, din cauza caracterului deosebit de sensibil al datelor în cauză și a contextului în care sunt prelucrate, sunt susceptibile să genereze, astfel cum reiese din considerentul (37) al directivei menționate, riscuri importante pentru libertățile și pentru drepturile fundamentale, precum dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantate de articolele 7 și 8 din cartă [a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 septembrie 2019, GC și alții (Dezindexarea unor date sensibile), C-136/17, EU:C:2019:773, punctul 44].
- 117 În al doilea rând, astfel cum rezultă din înșiși termenii în care este prevăzută la articolul 10 din Directiva 2016/680, cerința potrivit căreia prelucrarea unor astfel de date este autorizată „numai atunci când este strict necesară” trebuie interpretată în sensul că definește condiții mai stricte de legalitate a prelucrării datelor sensibile, în raport cu cele care decurg din articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (c) și din articolul 8 alineatul (1) din această directivă, care se referă numai la „necesitatea” unei prelucrări a datelor care intră, în general, în domeniul de aplicare al directivei menționate.
- 118 Astfel, pe de o parte, utilizarea locuțiunii adverbiale „numai” în fața expresiei „atunci când este strict necesară” subliniază că prelucrarea unor categorii speciale de date, în sensul articolului 10 din Directiva 2016/680, nu va putea fi considerată necesară decât într-un număr limitat de cazuri. Pe de altă parte, caracterul „strict” al necesității unei prelucrări a unor astfel de date presupune ca această necesitate să fie apreciată într-un mod deosebit de riguros.
- 119 Împrejurarea invocată de guvernul francez că, în anumite versiuni lingvistice ale articolului 10 din Directiva 2016/680, acest articol se referă la cazurile în care prelucrarea datelor este „strict necesară” nu este determinantă în această privință. Astfel, această variație terminologică nu modifică natura criteriului astfel vizat și nivelul de exigență necesar, din moment ce aceste versiuni lingvistice definesc de asemenea o condiție mai strictă pentru autorizarea prelucrării datelor sensibile, care implică o apreciere mai riguroasă a necesității sale decât în cazul în care datele prelucrate nu intră în domeniul de aplicare al articolului menționat.
- 120 Pe de altă parte, astfel cum arată de asemenea Comisia, cerința potrivit căreia o prelucrare a datelor care intră sub incidența articolului 10 din Directiva 2016/680 este autorizată numai atunci când este strict necesară nu figura în propunerea de directivă [COM(2012) 10 final] aflată la originea acestei directive, ci a fost introdusă ulterior de legiuitorul Uniunii, care a intenționat astfel în mod clar să impună o condiție mai strictă de necesitate a prelucrării datelor, în concordanță cu obiectivul urmărit de acest articol, care constă în protejarea sporită a persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor sensibile.

- 121 În al treilea rând, în ceea ce privește conținutul cerinței potrivit căreia prelucrarea datelor sensibile trebuie să fie autorizată „numai atunci când este strict necesară”, trebuie să se arate că cerințele specifice ale articolului 10 din Directiva 2016/680 constituie o punere în aplicare specifică, aplicabilă anumitor categorii de date, a principiilor enunțate la articolele 4 și 8 din această directivă, care trebuie respectate de orice prelucrare a datelor care intră în domeniul de aplicare al acesteia. În consecință, domeniul de aplicare al acestor diferite cerințe trebuie determinat în raport cu principiile menționate.
- 122 În special, pe de o parte, caracteristica de a fi „strict necesară”, în sensul articolului 10 din Directiva 2016/680, a colectării datelor biometrice și genetice ale persoanelor împotriva cărora s-a pus în mișcare acțiunea penală, în scopul înregistrării lor, trebuie determinată în raport cu finalitățile acestei colectări. În conformitate cu principiul limitării scopurilor enunțat la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din această directivă, aceste scopuri trebuie să fie „determinate, explicite și legitime”. Pe de altă parte, deși cerința potrivit căreia prelucrarea datelor biometrice și genetice trebuie să fie autorizată „numai atunci când este strict necesară” corespunde, astfel cum s-a arătat la punctele 117-119 din prezenta hotărâre, unei cerințe de protecție sporită a anumitor categorii de date, aceasta constituie totuși o aplicare specifică pentru categoriile de date vizate la articolul 10 menționat a principiul minimizării datelor, enunțat la articolul 4 alineatul (1) litera (c) din directiva respectivă, în temeiul căruia datele cu caracter personal trebuie să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile pentru care sunt prelucrate.
- 123 În plus, în lumina articolului 4 alineatul (1) litera (a) din aceeași directivă, sfera acestei cerințe trebuie să fie determinată și în raport cu articolul 8 alineatul (1) din aceasta, potrivit căruia statele membre trebuie să garanteze printre altele legalitatea prelucrării numai dacă și în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) din această directivă, precum și în raport cu articolul 8 alineatul (2) din aceasta, care impune ca dreptul intern care reglementează prelucrarea care intră sub incidența respectivei directive să precizeze cel puțin obiectivele prelucrării, datele cu caracter personal care urmează să fie prelucrate și scopurile prelucrării.
- 124 În această privință, scopurile prelucrării datelor biometrice și genetice nu pot fi desemnate în termeni prea generali, ci necesită să fie definite în mod suficient de precis și de concret pentru a permite evaluarea „strict necesară” a prelucrării menționate.
- 125 Pe de altă parte, cerința ca prelucrarea datelor sensibile să fie „strict necesară” implică un control deosebit de strict, în acest context, al respectării principiului minimizării datelor.
- 126 În această privință, în primul rând, trebuie amintit, astfel cum reiese din considerentul (26) al Directivei 2016/680, că cerința necesității este îndeplinită atunci când obiectivul urmărit de prelucrarea datelor în cauză nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolele 7 și 8 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 85 și jurisprudența citată). În special, având în vedere protecția sporită a persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor sensibile, operatorul trebuie să se asigure că acest obiectiv nu poate fi îndeplinit prin recurgerea la alte categorii de date decât cele enumerate la articolul 10 din Directiva 2016/680.

- 127 În al doilea rând, având în vedere riscurile importante pe care le prezintă prelucrarea datelor sensibile pentru drepturile și libertățile persoanelor vizate, în special în contextul atribuțiilor autorităților competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, cerința de a fi „strict necesară” presupune să se țină seama de importanța deosebită a obiectivului pe care îl urmărește o astfel de prelucrare. O asemenea importanță poate fi apreciată printre altele în funcție de însăși natura obiectivului urmărit, în special în funcție de faptul că prelucrarea servește unui obiectiv concret în legătură cu prevenirea infracțiunilor sau a amenințărilor împotriva siguranței publice care prezintă un anumit grad de gravitate, pedepsirea unor astfel de infracțiuni sau protecția împotriva unor astfel de amenințări, precum și în lumina împrejurărilor specifice în care este efectuată această prelucrare.
- 128 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se considere că o legislație națională care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice și genetice ale oricărei persoane inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu este, în principiu, contrară cerinței prevăzute la articolul 10 din Directiva 2016/680, potrivit căreia prelucrarea categoriilor speciale de date prevăzute la acest articol trebuie să fie autorizată „numai atunci când este strict necesară”.
- 129 Astfel, o asemenea legislație poate conduce, în mod nediferențiat și generalizat, la colectarea datelor biometrice și genetice ale majorității persoanelor inculpate, din moment ce noțiunea de „săvârșire cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu” are un caracter deosebit de general și se poate aplica unui număr mare de infracțiuni, indiferent de natura și de gravitatea lor.
- 130 Desigur, o astfel de legislație limitează domeniul de aplicare al colectării datelor biometrice și genetice la persoanele inculpate în faza cercetării din cadrul unei proceduri penale, cu alte cuvinte la persoane pentru care există motive serioase de a crede că au săvârșit o infracțiune în sensul articolului 6 litera (a) din Directiva 2016/680. Cu toate acestea, simplul fapt că o persoană este inculpată pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu nu poate fi considerat un element care să permită, în sine, să se prezume că colectarea datelor sale biometrice și genetice este strict necesară în raport cu finalitățile pe care aceasta le vizează și ținând seama de atingerile aduse drepturilor fundamentale, în special drepturilor la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal garantate de articolele 7 și 8 din cartă, care rezultă din colectare.
- 131 Astfel, pe de o parte, deși există motive serioase să se creadă că persoana în cauză a săvârșit o infracțiune, care justifică punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, ceea ce presupune că au fost deja reunite suficiente elemente de probă privind implicarea acestei persoane în infracțiune, vor putea exista cazuri în care colectarea atât a datelor biometrice, cât și a datelor genetice nu va fi supusă niciunei necesități concrete în vederea desfășurării procedurii penale în curs.
- 132 Pe de altă parte, probabilitatea ca datele biometrice și genetice ale unei persoane inculpate să fie strict necesare în cadrul altor proceduri decât cea în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală nu se poate stabili decât în raport cu ansamblul elementelor pertinente, cum ar fi printre altele natura și gravitatea presupusei infracțiuni pentru care a fost inculpată, împrejurările specifice ale acestei infracțiuni, eventuala legătură a infracțiunii menționate cu alte proceduri în curs, antecedentele judiciare sau profilul individual al persoanei în cauză.

- 133 În aceste condiții, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, pentru a garanta efectivitatea articolului 10 din Directiva 2016/680, este posibil să se interpreteze legislația națională care prevede această executare coercitivă în conformitate cu dreptul Uniunii. În special, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă dreptul național permite aprecierea caracterului „strict necesar” al colectării atât a datelor biometrice, cât și a datelor genetice ale persoanei vizate, în scopul înregistrării lor. În special, ar fi necesar, în acest sens, să se poată verifica dacă natura și gravitatea infracțiunii de care persoana în cauză este suspectată în procedura penală din litigiul principal sau dacă alte elemente pertinente, precum cele menționate la punctul 132 din prezenta hotărâre, pot constitui împrejurări de natură să dovedească un asemenea caracter „strict necesar”. În plus, ar trebui să se verifice dacă simpla colectare a datelor de stare civilă, care este de asemenea prevăzută în cadrul înregistrării polițienești, astfel cum a confirmat guvernul bulgar în cadrul unui răspuns scris la o întrebare adresată de Curte, nu permite atingerea obiectivelor urmărite.
- 134 În ipoteza în care dreptul național nu garantează un astfel de control al măsurii de colectare a datelor biometrice și genetice, revine instanței de trimitere sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 10 menționat, respingând cererea autorităților de poliție de a autoriza executarea coercitivă a acestei colectări.
- 135 Rezultă din tot ceea ce precedă că articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice și genetice ale oricărei persoane inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, în scopul înregistrării lor, fără a prevedea obligația autorității competente de a verifica și de a demonstra, pe de o parte, că această colectare este strict necesară pentru realizarea obiectivelor concrete urmărite și, pe de altă parte, că aceste obiective nu pot fi atinse prin măsuri care constituie o ingerință de mai mică gravitate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 136 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) Articolul 10 litera (a) din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, citit în lumina articolului 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,**

trebuie interpretat în sensul că

prelucrarea datelor biometrice și genetice de către autoritățile de poliție în vederea activităților lor de investigare în scopul combaterii criminalității și de menținere a ordinii publice este autorizată de dreptul intern, în sensul articolului 10 litera (a) din această directivă, atunci când dreptul intern conține un temei juridic suficient de clar și de precis pentru a autoriza prelucrarea menționată. Faptul că actul legislativ național care conține un astfel de temei juridic se referă, pe de altă parte, la Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), iar nu la Directiva 2016/680 nu este de natură, în sine, să repună în discuție existența unei astfel de autorizații, în măsura în care reiese, în mod suficient de clar, de precis și lipsit de echivoc din interpretarea ansamblului dispozițiilor aplicabile din dreptul național că prelucrarea datelor biometrice și genetice în cauză intră în domeniul de aplicare al acestei directive, iar nu al acestui regulament.

- 2) Articolul 6 litera (a) din Directiva 2016/680, precum și articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun unei legislații naționale care prevede că, în cazul refuzului persoanei inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu de a coopera în mod voluntar la colectarea datelor biometrice și genetice în ceea ce o privește, în scopul înregistrării lor, instanța penală competentă este obligată să autorizeze o măsură de executare coercitivă a acestei colectări, fără a dispune de puterea de a aprecia dacă există motive serioase pentru a considera că persoana în cauză a săvârșit infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa, în măsura în care dreptul național garantează ulterior controlul jurisdicțional efectiv al condițiilor acestei puneri în mișcare a acțiunii penale, din care decurge autorizația de a efectua colectarea menționată.

- 3) Articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă,

trebuie interpretat în sensul că

se opune unei legislații naționale care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice și genetice ale oricărei persoane inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, în scopul înregistrării lor, fără a prevedea obligația autorității competente de a verifica și de a demonstra, pe de o parte, că această colectare este strict necesară pentru realizarea obiectivelor concrete urmărite și, pe de altă parte, că aceste obiective nu pot fi atinse prin măsuri care constituie o ingerință de mai mică gravitate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate.

Semnături

ⁱ — Prezentul text a făcut obiectul unor modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.